PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2009 m. rugsėjo 23 d.*

Sujungtose bylose T-20/08 ir T-21/08

Evets Corp., įsteigta Ervaine, Kalifornija (Jungtinės Valstijos), atstovaujama solisitoriaus S. Ryan,

ieškovė,

prieš

Vidaus rinkos derinimo tarnybą (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT), atstovaujamą A. Folliard-Monguiral,

atsakovę,

dėl ieškinio, pareikšto dėl 2007 m. lapkričio 5 d. VRDT ketvirtosios apeliacinės tarybos sprendimo (bylos R 603/2007-4 ir R 604/2007-4), susijusio su ieškovės *restitutio in integrum* prašymu,

* Proceso kalba: anglų.

EUROPOS BENDRIJŲ
PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas V. Tiili (pranešėjas), teisėjai F. Dehousse ir I. Wiszniewska-Białecka,

posėdžio sekretorius N. Rosner, administratorius,

susipažinęs su ieškiniais, pateiktais Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai 2008 m. sausio 8 d.,

susipažinęs su atsakymais į ieškinį, pateiktais Pirmosios instancijos kanceliarijai 2008 m. gegužės 22 d.,

atsižvelgęs į 2009 m. gegužės 5 d. Nutartį sujungti bylas T-20/08 ir T-21/08, kad būtų bendrai vykdoma žodinė proceso dalis ir priimtas sprendimas,

įvykus 2009 m. birželio 3 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Faktinės bylos aplinkybės

1 1996 m. balandžio 1 d. ieškovė *Evets Corp.*, remdamasi pakeistu 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 146) (pakeistas 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 207/2009 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 78, p. 1)), pateikė Vidaus rinkos derinimo tarnybai (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT) dvi paraiškas įregistruoti Bendrijos prekių ženklą.

2 Prekių ženklai, kuriuos buvo prašoma įregistruoti, yra žodinis prekių ženklas DANELECTRO ir vaizdinis prekių ženklas QWIK TUNE, o jais žymėti turimos prekės priklauso peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklams registruoti 9 ir 15 klasėms.

3 Prekių ženklas QWIK TUNE buvo įregistruotas 1998 m. balandžio 30 d., o prekių ženklas DANELECTRO – 1998 m. gegužės 25 dieną.

4 2005 m. rugsėjo 7 d. ir 14 d. VRDT pagal Reglamento Nr. 40/94 47 straipsnio 2 dalį (dabar – Reglamento Nr. 207/2009 47 straipsnio 2 dalis) ir 1995 m. gruodžio 13 d. Komisijos Reglamento (EB) Nr. 2868/95, skirto įgyvendinti Tarybos reglamentą (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 303, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t, p. 189), 29 taisyklę ieškovės atstovui pranešė apie prekių ženklų QWIK TUNE ir DANELECTRO registracijos galiojimo pabaigą. Pranešimuose buvo

nurodyta, kad prašymai dėl registracijos atnaujinimo turi būti pateikti ir mokesčiai sumokėti iki 2006 m. balandžio 30 dienos. Prašymai dar galėjo būti pateikti ir mokesčiai sumokėti per papildomą šešių mėnesių laikotarpį iki 2006 m. lapkričio 1 dienos.

5 2006 m. lapkričio 21 d. ir 23 d. VRDT pagal Reglamento Nr. 40/94 47 straipsnį (dabar Reglamento Nr. 207/2009 47 straipsnis), Reglamento Nr. 2868/95 30 taisyklės 5 dalį, 84 taisyklės 3 dalies 1 punktą ir 84 taisyklės 5 dalį ieškovės atstovui pranešė, kad 2006 m. spalio 1 d. prekių ženklų QWIK TUNE ir DANELECTRO registracijos buvo išbrauktos iš prekių ženklų registro, o išbraukimas galioja nuo 2006 m. balandžio 1 dienos. Kiekviename pranešime buvo nurodyta, kad per du mėnesius nuo jo gavimo dienos su tuo nesutinkantis ieškovės atstovas gali paprašyti rašytinio sprendimo.

6 2007 m. sausio 26 d. ieškovės atstovas nagrinėjamų prekių ženklų atžvilgiu pagal Reglamento Nr. 40/94 78 straipsnį (dabar – Reglamento Nr. 207/2009 81 straipsnis), teigdamas, kad jų registracija nebuvo atnaujinta dėl klaidos, atsiradusios dėl aplinkybių, kurių negalėjo kontroliuoti nei jis, nei ieškovė, pateikė *restitutio in integrum* prašymą, kuriuo paprašė atkurti jo teises, kad galėtų atnaujinti prekių ženklų registraciją. Už atnaujinimą esą buvo atsakinga trečioji šalis, kuri savo duomenų bazėje neturėjo teisingo ieškovės adreso. Ieškovės atstovas paprašė VRDT nuo jo einamosios sąskaitos, atidarytos VRDT, nurašyti *restitutio in integrum* ir registracijos atnaujinimo mokesčius. Jis nurodė, kad ieškovė apie savo teisių praradimą sužinojo tik 2006 m. lapkričio 26 d., kada jis jai perdavė VRDT pranešimus.

7 2007 m. vasario 22 d. VRDT prekių ženklų ir registro departamentas atmetė *restitutio in integrum* prašymą. Jis nusprendė, kad prašymas buvo pateiktas laiku ir yra priimtinas, tačiau manė, kad ieškovė neįrodė, jog ji, atsižvelgdama į aplinkybes, ėmėsi visų reikalingų priemonių. Departamento teigimu, ieškovės atstovas žinojo, kad nagrinėjami prekių ženklai turėjo būti atnaujinti, tačiau nesiėmė reikalingų priemonių ir nepaklausė ieškovės, trečiosios šalies, kuriai buvo perduota atsakomybė už registracijos atnaujinimą, ir VRDT, ar registracija buvo arba bus atnaujinta. Todėl pagal

Reglamento Nr. 2868/95 30 taisyklės 6 dalį buvo laikoma, kad prekių ženklai DANELECTRO ir QWIK TUNES yra išbraukti iš registro.

8 2007 m. birželio 21 d. ieškovė pagal Reglamento Nr. 40/94 57–62 straipsnius (dabar – Reglamento Nr. 207/2009 58–64 straipsniai) padavė apeliaciją VRDT dėl 2007 m. vasario 22 d. Prekių ženklų ir registro departamento sprendimo.

9 2007 m. lapkričio 5 d. sprendimais (toliau – ginčijami sprendimai) VRDT ketvirtoji apeliacinė taryba atmetė apeliaciją ir nurodė, kad pagal Reglamento Nr. 40/94 78 straipsnio 3 dalį (dabar – Reglamento Nr. 207/2009 81 straipsnio 3 dalis) *restitutio in integrum* prašymas pripažintas nepateiktu dėl to, kad jis paduotas praleidus Reglamento Nr. 40/94 78 straipsnio 2 dalyje (dabar – Reglamento Nr. 207/2009 81 straipsnio 2 dalis) numatytą dviejų mėnesių terminą ir kad *restitutio in integrum* mokestis sumokėtas praleidus šį terminą. Ji nusprendė, jog kadangi termino nesilaikymo priežasties pašalinimo data prekių ženklo QWIK TUNE atveju buvo lapkričio 21 d., o DANELECTRO atveju – lapkričio 23 d., kada VRDT pranešė ieškovės atstovui, kad prekių ženklai yra išbraukti iš registro, 2007 m. sausio 26 d. prašymas buvo pateiktas praleidus šį terminą.

Šalių reikalavimai

10 Ieškovė Pirmosios instancijos teismo prašo:

— panaikinti ginčijamus sprendimus,

— pripažinti, kad *restitutio in integrum* prašymas buvo pateiktas per Reglamento Nr. 40/94 78 straipsnio 2 dalyje numatytą terminą,

— grąžinti bylas Apeliacinei tarybai, kad ji priimtų sprendimą dėl esmės dėl to, ar buvo įrodyta, jog ji ėmėsi visų reikalingų priemonių, kad būtų galima atnaujinti nagrinėjamų prekių ženklų registraciją,

— priteisti iš VRDT bylinėjimosi išlaidas.

11 VRDT Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

12 Grįsdama savo ieškinį ieškovė iš esmės nurodo tris pagrindus: pirmąjį, susijusį su *reformatio in pejus* draudimo principo pažeidimu, antrąjį – su teisės į gynybą ir teisės būti išklausytai pažeidimu ir trečiąjį – su Reglamento Nr. 40/94 78 straipsnio pažeidimu.

13 Iš pradžių reikia išnagrinėti ieškinio pagrindą, susijusį su Reglamento Nr. 40/94 78 straipsnio pažeidimu.

Dėl ieškinio pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 40/94 78 straipsnio pažeidimu

14 Ieškovės teigimu, Apeliacinė taryba klaidingai apskaičiavo dviejų mėnesių terminą nuo termino nesilaikymo priežasties pašalinimo 2006 m. lapkričio 21 d. ir 23 d., kada VRDT ieškovės atstovui pranešė apie nagrinėjamų teisių pasibaigimą, nes reikia atsižvelgti į tą datą, kada pati ieškovė sužinojo apie savo teisių praradimą.

15 VRDT ginčija ieškovės argumentus.

16 Pagal Reglamento Nr. 40/94 78 straipsnio 2 ir 3 dalis prašymas atkurti ankstesnę padėtį turi būti paduotas raštu per du mėnesius nuo termino nesilaikymo, kurio tiesioginis padarinys – teisės praradimas ar teisės pareikšti apeliaciją praradimas, priežasties pašalinimo. Prašymas yra priimtinas, jei jis paduodamas per metus pasibaigus praleistam terminui. Prašyme turi būti nurodyti jo padavimo pagrindai bei jį pagrindžiantys faktai. Jis laikomas nepateiktu, kol nesumokamas *restitutio in integrum* mokestis.

17 Šioje byloje šalys iš principo sutinka, kad „termino nesilaikymo priežasties pašalinimo“ data yra ta diena, kada ieškovei buvo pranešta apie nagrinėjamų teisių praradimą.

18 Akivaizdu, kad ieškovės atstovas atitinkamai 2006 m. lapkričio 21 d. ir 23 d. gavo VRDT pranešimus, kuriais siekiama ją informuoti, kad 2006 m. spalio 1 d. prekių ženklų QWIK TUNE ir DANELECTRO registracijos buvo išbrauktos iš Bendrijos prekių ženklų registro, o išbraukimas galioja nuo 2006 m. balandžio 1 dienos.

19 Apeliacinė taryba nusprendė, kad pagal Reglamento Nr. 40/94 78 straipsnio 3 dalį 2007 m. sausio 26 d. pateiktas *restitutio in integrum* prašymas pripažįstamas nepateiktu dėl to, kad jis paduotas, o *restitutio in integrum* mokestis sumokėtas praleidus Reglamento Nr. 40/94 78 straipsnio 2 dalyje numatytą dviejų mėnesių terminą, kuris baigėsi atitinkamai 2007 m. sausio 22 d. QWIK TUNE atveju ir 2007 m. sausio 23 d. DANELECTRO atveju.

20 Ieškovė teigia, kad dviejų mėnesių termino eiga galėjo prasidėti tik tada, kada ji pati, o ne jos atstovas sužinojo apie nagrinėjamų teisių praradimą, nes veikdama kaip savo pačios atstovė ji prisiėmė atsakomybę, kad atnaujintų nagrinėjamas registracijas tarpininkaujama trečiosios šalies, ir klaida, lėmusi termino praleidimą, buvo padaryta ieškovės patalpose. Ši data buvo 2006 m. lapkričio 26 d., todėl *restitutio in integrum* prašymas buvo pateiktas laiku.

21 Su tokia argumentacija negalima sutikti. Iš tikrųjų, kaip teisingai teigia VRDT, data, kada apie teisės praradimą pranešama atstovui, turi būti laikoma data, kurią atstovaujamas asmuo, t. y. ieškovė, apie tai sužinojo.

22 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad pagal Reglamento Nr. 2868/95 77 taisyklę bet koks VRDT pranešimas ar kitoks informacijos perdavimas tinkamai įgaliotam atstovui turi tą pačią galią, lyg jis būtų adresuotas atstovaujamam asmeniui. Lygiai taip pat visi tinkamai įgalioto atstovo pranešimai, adresuoti Tarnybai, turi tą pačią galią kaip ir pateikti atstovaujamo asmens.

23 VRDT atžvilgiu svarbus yra informacijos perdavimas ieškovės atstovui, o ne informacijos perdavimas tarp ieškovės atstovo ir jos pačios.

24 Reikia taip pat priminti, kad pagal Reglamento Nr. 40/94 78 straipsnio 5 dalį (dabar Reglamento Nr. 207/2009 81 straipsnio 5 dalis) 78 straipsnis yra netaikomos šio straipsnio 2 dalyje minimiems terminams. Taigi, jei yra nesilaikoma dviejų mėnesių termino, kuris yra *restitutio in integrum* prašymo priimtinumo sąlyga, naujo *restitutio in integrum* prašymo nebegalima pateikti, net jei yra pagrindžiamas termino praleidimas.

25 Todėl Apeliacinė taryba teisingai nusprendė, kad 2007 m. sausio 26 d. paduotas *restitutio in integrum* prašymas turi būti laikomas nepateiktu.

26 Be to, ieškovė tvirtina, kad, atsižvelgiant į bendrą dvylikos mėnesių terminą pateikti *restitutio in integrum* prašymą, teisės aktų leidėjo ketinimas buvo neskaičiuoti dviejų mėnesių termino nuo pranešimo prekių ženklo savininko atstovui apie registracijos pasibaigimą. Priešingu atveju dvylikos mėnesių terminas būtų perteklinis ir pakaktų dviejų mėnesių termino pradėti *restitutio in integrum* procedūrą. Tokio požiūrio esą laikosi Europos patentų tarnybos (EPT) apeliacinės tarybos, o kadangi Reglamento Nr. 40/94 78 straipsnio 2 dalis yra iš esmės identiška iš dalies pakeistos 1973 m. spalio 5 d. Europos patentų išdavimo konvencijos 122 straipsnio 2 daliai, taip pat turėtų būti sprendžiamas ir šis atvejis.

27 Visų pirma reikia pažymėti, kad Europos patentų išdavimo konvencijos 122 straipsnio 2 dalyje nebėra nuostatos dėl termino, tačiau joje nurodoma 2006 m. gruodžio 7 d.

Europos patentų organizacijos administracinė tarybos sprendimu priimto Europos patentų išdavimo konvencijos įgyvendinimo reglamento 136 taisyklė. Taigi reikšminga nuostata yra šio įgyvendinimo reglamento 136 taisyklės 1 dalis.

28 Dėl vienų metų termino pakanka konstatuoti, kad Reglamento Nr. 40/94 78 straipsnio 2 dalis susijusi ne tik su *restitutio in integrum* prašymu, kai nepaduodamas prašymas dėl registracijos atnaujinimo, bet ir su termino praleidimu, kai dėl termino nesilaikymo atsirado tiesioginių šio reglamento nuostatų sąlygojamų padarinių, susijusių su teisės ar teisės pareikšti apeliaciją praradimu. Termino nesilaikymas ir ypač termino nesilaikymo priežasties pašalinimas gali būti įvairių formų ir todėl vienų metų laikotarpis numatytas kaip absoliutus terminas. Vadinasi, ieškovė negali teigti, kad šis terminas taptų nereikalingas, jei dviejų mėnesių terminas būtų skaičiuojamas nuo nagrinėjamos „chronologinės datos“ (šiuo atveju 2006 m. lapkričio 21 d. ir 23 d.). Tuo atveju, kai termino nesilaikymo priežastis pašalinama tik praėjus metams nuo termino pasibaigimo, *restitutio in integrum* prašymas yra nebepriimtinas. Taigi dviejų mėnesių terminas įeina į vienų metų terminą.

29 Dėl ieškovės nurodytos EPT apeliacinių tarybų praktikos pakanka konstatuoti, kad Bendrijos prekių ženklų sistema yra autonominė sistema, sudaryta iš taisyklių visumos, ir ja siekiama jai būdingų tikslų, o jos taikymas nepriklauso nuo jokios kitos sistemos (pagal analogiją žr. 2000 m. gruodžio 5 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Messe München prieš VRDT (electronica)*, T-32/00, Rink. p. II-3829, 47 punktą).

30 Iš tikrųjų, nors identiškai arba panašiai suformuluotos nuostatos Europos intelektinės nuosavybės srityje turėtų būti aiškinamos kuo nuosekliau, Europos patentų konvencija nėra Bendrijos instrumentas, o EPT nėra Bendrijos institucija. Šios tarnybos apeliacinių tarybų praktika Bendrijos teisėje neturi privalomosios galios (generalinės advokatės E. Sharpston išvados 2007 m. kovo 13 d. Teisingumo Teismo sprendimui *VRDT prieš Kaul*, C-29/05 P, Rink. p. I-2213, I-2215, 40 punktas).

31 Be to, net jei Reglamento Nr. 40/94 78 straipsnis būtų buvęs priimtas patentų teisės modelio pagrindu, niekas neleidžia manyti, kad šios dvi nuostatos turi būti aiškinamos vienodai, nes šiose dviejose srityse esantys atitinkami interesai gali skirtis. Iš tikrųjų patentų teisės teisinis kontekstas yra kitoks, o patentus reglamentuojančiomis nuostatomis siekiama reglamentuoti kitokias procedūras nei tos, kurios taikomos prekių ženklų srityje (2009 m. gegužės 13 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Aurelia Finance prieš VRDT (AURELIA)*, T-136/08, Rink. p. II-1361, 21 punktas).

32 Bet kuriuo atveju 1985 m. balandžio 16 d. EPT techninės apeliacinės tarybos sprendimas (T 191/82, OJ EPO 7/1985, p. 189), kuriuo remiasi ieškovė, jokiais būdais neįrodo, kuo skirtųsi EPT pateiktas šios nuostatos aiškinimas. Iš tikrųjų toje byloje buvo nuspręsta, kad tuo atveju, kai įgaliotinio darbuotojas pastebi, kad dėl termino nesilaikymo buvo prarasta teisė, kliūtis, dėl kurios termino nebuvo laikytasi, t. y. nepastebėjimas, kad nebuvo laikytasi termino, yra laikoma egzistuojančia tol, kol atstovui nėra asmeniškai pranešama apie situaciją, nes tik jis turi nuspręsti, ar reikia pateikti *restitutio in integrum* prašymą, o jei jis pasirenka jį pateikti, – nuspręsti, kokius motyvus ir aplinkybes nurodyti EPT.

33 Tačiau šiuo atveju įgaliotinis, t. y. ieškovės atstovas, netvirtino, kad jam nebuvo asmeniškai pranešta apie situaciją pranešimų pateikimo dieną. Taigi šis sprendimas jokiais būdais nepagrindžia ieškovės argumentų. Be to, atstovo ir jo darbuotojo santykių negalima prilyginti atstovaujamojo ir atstovo santykiams.

34 Tokiomis aplinkybėmis reikia atmesti ieškinio pagrindą dėl Reglamento Nr. 40/94 78 straipsnio pažeidimo.

Dėl ieškinio pagrindo, susijusio su „reformatio in pejus“ draudimo principo pažeidimu

35 Ieškovė iš esmės tvirtina, jog pirmą kartą nurodydama, kad *restitutio in integrum* prašymas Prekių ženklų ir registro departamentui buvo pateiktas praleidus dviejų mėnesių terminą, Apeliacinė taryba pažeidė *reformatio in pejus* draudimo principą, ir po pateiktos apeliacijos jos padėtis pablogėjo, palyginti su ta, kurioje ji būtų buvusi, jei apeliacijos nebūtų pateikusi.

36 VRDT ginčija ieškovės argumentus.

37 Net ir darant prielaidą, kad tokiu principu gali būti remiamasi per procedūrą, per kurią Apeliacinė taryba arba vykdo instancijos, kuri priėmė sprendimą, dėl kurio jai pareikšta apeliacija, funkcijas, arba persiunčia bylą tokiai instancijai toliau nagrinėti, pakanka nurodyti, jog ir atmesdama ieškovės apeliaciją Apeliacinė taryba paliko galioti Prekių ženklų ir registro departamento sprendimą. Todėl dėl Prekių ženklų ir registro departamento sprendimo reikia pažymėti, jog nors juo nebuvo patenkinti ieškovės reikalavimai, jos situacija, priėmus ginčijamą sprendimą, nepablogėjo, palyginti su buvusia iki apeliacijos pateikimo.

38 Be to, reikia priminti, kad iš Reglamento Nr. 40/94 62 straipsnio 1 dalies (dabar Reglamento Nr. 207/2009 64 straipsnio 1 dalis) matyti, kad išnagrinėjusi apeliaciją iš esmės Apeliacinė taryba priima sprendimą dėl apeliacijos ir tai darydama gali „pasinaudoti skyriaus, atsakingo už sprendimą, kuriam pateikta apeliacija, kompetencijai priklausančiais įgaliojimais“, t. y. šiuo atveju išdėstyti savo nuomonę dėl *restitutio in integrum* prašymo ir jį atmesti arba pripažinti pagrįstu, taip patvirtindama pirmosios instancijos sprendimą arba jo nepatvirtindama. Todėl tuo atveju, kai Apeliacinei tarybai pateikiama apeliacija, ji iš naujo turi iš esmės išnagrinėti *restitutio in integrum* prašymą tiek teisiniu, tiek faktiniu požiūriais (minėto sprendimo *VRDT prieš Kaul* 56 ir 57 punktai).

39 Kaip teigia VRDT, su priimtinumu susiję klausimai turi būti *restitutio in integrum* prašymo „naujo nagrinėjimo iš esmės“ dalis. Iš tikrųjų pagal nusistovėjusią teismų praktiką terminus reglamentuojančios taisyklės buvo nustatytos siekiant užtikrinti teisinį saugumą ir išvengti bet kokios diskriminacijos ar savivalės (žr. 2005 m. lapkričio 21 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *Tramarin prieš Komisiją*, T-426/04, Rink. p. II-4765, 60 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką). Ši bendra išvada taip pat taikoma terminams, numatytiems reglamentuose dėl Bendrijos prekių ženklo (2008 m. rugsėjo 17 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Neurim Pharmaceuticals (1991) prieš VRDT – Eurim-Pharm Arzneimittel (Neurim PHARMACEUTICALS)*, T-218/06, Rink. p. II-2275, 44 punktas).

40 Šiuo atžvilgiu ieškovė negali remtis 2000 m. vasario 16 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimu *Procter & Gamble prieš VRDT (Muilo forma)* (T-122/99, Rink. p. II-265), kuriame jis nusprendė, kad Apeliacinė taryba neturi kompetencijos iš naujo nagrinėti registracijos paraiškos pateikimo sąlygas ir registracijos paraišką pripažinti nepriimtina (29–34 punktai). Iš tikrųjų *ex officio* ir *a posteriori* pripažinusi, kad paraiškoje buvo eksperto nepastebėtas formalus trūkumas, Apeliacinė taryba atėmė iš ieškovės galimybę nuspręsti pateikti VRDT naują registracijos paraišką, kuri leistų jai pasinaudoti ankstesne pateikimo data nei ta, kuri būtų priėmus nagrinėtą ginčijamą sprendimą (minėto Sprendimo *Muilo forma* 29 ir 30 punktai).

41 Tačiau šioje byloje nagrinėjamo praleisto termino niekaip nebuvo galima atstatyti, todėl Apeliacinė taryba neatėmė iš ieškovės jokios pasirinkimo galimybės.

42 Dėl ieškovės minėtos EPT apeliacinių tarybų praktikos pakanka priminti, kad šio biuro sprendimai nėra teisiškai privalomi Bendrijos teisėje.

43 Bet kuriuo atveju ieškovės nurodyto 1994 m. liepos 14 d. EPT didžiosios apeliacinės tarybos sprendimo (G 9/92, OJ EPO 12/1994, p. 875) negalima taikyti šiai bylai, nes joje nagrinėjamas ne termino nesilaikymas, o klausimas, ar galima ginčyti tarpiniame sprendime patvirtintą patento tekstą.

44 Tokiomis aplinkybėmis reikia atmesti ieškinio pagrindą, susijusį su *reformatio in pejus* draudimo principo pažeidimu.

Dėl ieškinio pagrindo, susijusio su teisės į gynybą ir teisės būti išklausytam pažeidimu

45 Ieškovė iš esmės tvirtina, kad Apeliacinė taryba pažeidė Reglamento Nr. 40/94 61 straipsnio 2 dalį ir 73 straipsnio antrąjį sakinį (dabar Reglamento Nr. 207/2009 63 straipsnio 2 dalis ir 75 straipsnio antras sakinys), nes prieš priimdama ginčijamus sprendimus ji nesuteikė jai galimybės pateikti savo pastabų dėl priežasčių, dėl kurių Apeliacinė taryba atmetė jos apeliaciją, nurodydama pirmą kartą, kad *restitutio in integrum* prašymas Prekių ženklų ir registro departamentui buvo pateiktas praleidus terminą.

46 VRDT ginčija ieškovės argumentus.

47 Reikia pažymėti, kad pagal Reglamento Nr. 40/94 73 straipsnio antrąjį sakinį VRDT sprendimai gali būti grindžiami tik tokiais motyvais, dėl kurių šalys galėjo pateikti atsiliepimus. Šia nuostata Bendrijos prekių ženklų teisėje įtvirtinamas bendrasis teisės į gynybą apsaugos principas. Remiantis šiuo bendruoju Bendrijos teisės principu, asmenims, kuriems skirti valdžios institucijų sprendimai, galintys turėti didelį poveikį jų interesams, turi būti suteikta galimybė veiksmingai išreikšti savo nuomonę. Teisė būti išklausytam yra taikoma visoms faktinėms ar teisinėms aplinkybėms, kuriomis remiantis priimamas sprendimas, tačiau ne galutiniam sprendimui, kurį ketina priimti

administracinė institucija (žr. 2007 m. vasario 7 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Kustom Musical Amplification prieš VRDT (Gitaros forma)*, T-317/05, Rink. p. II-427, 24, 26 ir 27 punktus ir juose nurodytą teismų praktiką).

48 Be to, iš teismų praktikos išplaukia, kad įmonių teisė į gynybą gali būti pažeista tik tiesioginį poveikį jų gynybos galimybėms turinčiu procedūros pažeidimu. Dėl galiojančių teisės į gynybą apsaugos nuostatų nesilaikymo administracinė procedūra pripažįstama neteisėta tik įrodžius, kad to nesant būtų pasiektas kitoks rezultatas (žr. 2009 m. gegužės 12 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Jurado Hermanos prieš VRDT (JURADO)*, T-410/07, Rink. p. II-1345, 32 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).

49 Tačiau, kaip buvo konstatuota nagrinėjant ieškinio pagrindą dėl Reglamento Nr. 40/94 78 straipsnio pažeidimo, Apeliacinė taryba teisingai nusprendė, kad *restitutio in integrum* prašymas buvo paduotas praleidus dviejų mėnesių terminą ir todėl turi būti laikomas nepateiktu.

50 Todėl net darant prielaidą, kad Apeliacinė taryba būtų pažeidusi ieškovės teisę būti išklausytai, šis pažeidimas nebūtų galėjęs pakenkti ginčijamų sprendimų teisėtumui (šiuo klausimu žr. 2005 m. balandžio 20 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Krüger prieš VRDT – Calpis (CALPICO)*, T-273/02, Rink. p. II-1271, 68 punktą).

51 Be to, šioje byloje atsakydama į Pirmosios instancijos teismo klausimą, ką ji būtų pasakiusi, jei būtų turėjusi galimybę šiuo atžvilgiu pateikti savo pastabas, ieškovė tik pažymėjo, kad buvo nesutariama dėl atstovo tapatybės ir kad VRDT praktika skiriasi nuo EPT praktikos. VRDT atžvilgiu jos atstovas buvo asmuo, kuris gavo pranešimus ir kuris, beje, pateikė *restitutio in integrum* prašymą. Darant prielaidą, kad yra ne taip, šis atstovas negalėjo paduoti šio prašymo ir todėl dar ir dėl šios priežasties jis turėtų būti laikomas niekada nepateiktu. Be to, kaip pirmiau konstatuota šiame sprendime, EPT

praktika nėra privaloma VRDT. Todėl ieškovės atsakymas patvirtina išvadą, jog jos teisė būti išklausytai nebuvo pažeista.

52 Tokiomis aplinkybėmis ieškovė negali remtis minėtu Sprendimu *Muilo forma*, kuriame buvo nuspręsta, kad, nesuteikdama ieškovei galimybės pareikšti savo nuomonę dėl dviejų naujų *ex officio* iškeltų absoliučių atmetimo pagrindų, Apeliacinė taryba pažeidė ieškovės teisę į gynybą (Sprendimo *Muilo forma* 47 punktas).

53 Todėl reikia atmesti ieškinio pagrindą, susijusį su teisės į gynybą ir teisės būti išklausytam pažeidimu.

54 Iš to, kas pasakyta, darytina išvada, kad ieškovės ieškinius reikia atmesti.

55 Tokiomis aplinkybėmis nėra reikalo priimti sprendimą dėl antrojo ir trečiojo ieškovės reikalavimo.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

56 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, ji turi padengti VRDT bylinėjimosi išlaidas pagal šios pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (pirmoji kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinius.

2. Priteisti iš *Evets Corp.* bylinėjimosi išlaidas.

Tiili Dehousse Wiszniewska-Białecka

Paskelbta 2009 m. rugsėjo 23 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.